

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2021 r.

skargi C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt XV Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

1) odrzuca skargę,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 467 (czterysta sześćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 3 marca 2020 r. powód C. spółka z o.o. z siedzibą w B. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 marca 2019 r. (sygn. akt XV Ca (...)) Uzasadniając wniesioną skargę podniesiono, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że powód w należyтым stopniu nie wykazał zasadności swojego roszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, nie publ.).

Warunkiem formalnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Wymaganie to jest niezależne od wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). We wniesionej skardze skarżący nie spełnił tego wymagania, gdyż powołał jedynie w postawie skargi zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie określił jednak, z jakim przepisem prawa niezgodny jest zaskarżony wyrok. Nie spełnia bowiem tego wymagania sformułowanie zawarte w skardze, że wnosi się o uwzględnienie skargi i stwierdzenie, iż zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem po myśli art. 424¹¹ § 2 k.p.c.

Ponadto zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Naruszenie art. 6 k.c. polega na przyjęciu przez sąd, że ciężar udowodnienia określonego faktu spoczywa na innej osobie niż wskazana w tym przepisie, co może w konsekwencji prowadzić do wydania orzeczenia niekorzystnego dla niej orzeczenia, pozwalając sądowi rozstrzygnąć sprawę w razie braku podstaw do stwierdzenia, czy istotny dla rozstrzygnięcia sprawy fakt miał miejsce (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 517/10, nie publ., z dnia 6 października 2010 r., II CNP 44/10, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r., V CSK 486/18, nie publ.). Zarzut ten

należy zawsze ocenić w kontekście właściwego przepisu prawa materialnego regulującego stosunek prawny, z którego wywodzone jest dochodzone roszczenie będące przedmiotem sporu. Tymczasem zawarty w skardze zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie został powiązany z żadnym przepisem materialnoprawnym leżącym u podłoża stosunku prawnego, z którego wynikł spór zakończony prawomocnym orzeczeniem zaskarżonym skargą, a sposób uzasadnienia tego zarzutu w istocie zmierza do zakwestionowania oceny dowodów przyjętej przez Sąd drugiej instancji, co jest niedopuszczalne.

Z tych względów skarga – na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. – orzeczono jak w sentencji. W przedmiocie kosztów orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).